

7

อากาศในเดือนสองเดือนมีเทพเขียนจุดลงมาเป่าลมหายใจ
อันแผ่วเบา ทำให้ไอเย็นที่ปกคลุมทั่วทั้งเมืองหนึ่งเฉิงพลันจางหายเข้าสู่
ผืนป่าตามขุนเขา

ยามราตรีที่มีลมฤดูใบไม้ผลิพัดโชยมาคล่องรับกับคำกล่าวที่ว่า
'แรกวสันต์มาเยือน' ณ เขาอวี๋หลิ่งแห่งเมืองเฉิงโจว ดอกสาหลี่บานสะพรั่ง
ไปทั่วบริเวณ สายลมแห่งรุ่งอรุณพัดพากลิ่นหอมละมุนระกับใบหน้า
ผืนดินสีเขียวสะอาดบริสุทธิ์ที่ปกคลุมด้วยกลีบดอกสีขาวปรากฏสู่สายตา
เป็นความงดงามที่ไร้สิ่งใดมาเจือปน

อารามเมี่ยวเฟิงหลังเล็กตั้งอยู่ริมเชิงเขาอย่างสงบเรียบง่าย
ด้วยเพราะอาณาบริเวณล้วนรายรอบด้วยหม่อมวลของดอกสาหลี่จนทำให้
ที่นี่กลายเป็นที่เลื่องลือมานาน

ชุดแพรไหมสีขาวเรียบกลมกลืนไปกับทะเลบุปผาชั้นแล้วชั้นเล่า

ร่างอรชรเยื้องกรายเนิบช้าไปมา กลีบดอกไม้พริ้วลมโปรยปรายลงมา
ทั่วร่าง อาบย้อมด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ

เมื่อโยนรองเท้าบ๊ากไปด้านหนึ่ง เท้าเล็กเปลือยเปล่าของนางที่
ประหนึ่งหยกชั้นดีก็เผยให้เห็นรำไรอยู่ใต้กระโปรงยาวพลิ้ว นัยน์ตาสีหมึก
อ่อนจางภายใต้ผ้าคลุมหน้าสะท้อนภาพของกลีบดอกสาลีสีขาวอันบริสุทธิ์
ลึกย้อมปรากฏบนพวงแก้มสองข้าง ริมฝีปากคล้ำยืมหวานหยด

นางมีนามว่าไปเสวี่ยฝู* ผู้ราวกับเป็นบุปผาที่ผลิบานแล้วแผ่กลิ่นอาย
สะอาดบริสุทธิ์ออกมาอย่างเจียบเจียบ ซึ่งสมกับชื่อของนางอย่างยิ่ง

บิดาส่งนางมายังอารามเมียวเฟิงอันสงบเจียบแห่งนี้ตั้งแต่เด็ก
ด้วยคิดว่านางมีดวงกาลกิณี เหมาะแก่การดูแลดอกสาลีทั่วทั้งเขาอี๋หิ่ง
กาลเวลาผันผ่าน วสันต์จวบเหมันต์เวียนวนไปปีแล้วปีเล่า

ไปเสวี่ยฝูชอบความสงบเจียบนี้มาตั้งแต่เด็ก ทุกปีจึงมีความสุขกับ
การเฝ้าต้นดอกสาลีเพื่อรอคอยให้ฤดูใบไม้ผลิมาถึง สงสารก็แต่มารดา
ของนางที่ต้องทนทุกข์ใช้ชีวิตอย่างอ้างว้างโดดเดี่ยวในจวนอัครเสนาบดี

"คุณหนูเจ้าคะ ท่านอาจารย์เรียกคุณหนูกลับไปกินข้าวที่อาราม
เจ้าคะ" เสียงของสาวใช้ผสานมากับกลิ่นหอมอ่อน ดังลอยละล่องอยู่กลาง
ค้ายกลดอกสาลีแว่วมาเข้าหูของไปเสวี่ยฝู

สาวใช้นามซิงหลี่ติดตามไปเสวี่ยฝูกินเจอยู่ที่อารามเมียวเฟิงนี้
ตั้งแต่เด็ก อายุน้อยก็มีกำลังภายในล้ำลึก เพียงยื่นเรียกจากที่สูง
ประโยชน์หนึ่ง ไปเสวี่ยฝูก็รู้ว่าควรกลับอารามได้แล้ว

ร่างที่สวมชุดแพรไหมสีขาวหิมะเดินผลุบโผล่อยู่ท่ามกลางทะเล

* ไปเสวี่ยฝู แปลว่าดอกบัวสีขาวหิมะ

บุปผา เขียบย่ำดอกไม้ที่ร่วงเกลื่อนอยู่เต็มพื้น ต่อให้ไปเสวียผู้หลับตาก็
ยังหาทางกลับได้ เป็นเพราะนางคุ้นเคยกับที่นี้ยิ่งกว่าที่ใด

เสียงนกร้องกังวานในสร้อยหูดังลอยมา ไปเสวียผู้หลับตาลงซึมซาบ
กลิ่นอายอันงดงามบนเขา

สายลมเอื่อยที่ปะปนมากับกลิ่นหอมอ่อนของดอกสาส์ไชยะระ
ไบหน้า ทว่าไปเสวียผู้ยังไม่ทันสุดหายใจเต็มปอดก็ได้กลิ่นคาวเลือดขุมหนึ่ง
ไชยะมา เนื่องจากนางรำเรียนวรยุทธ์กับท่านอาจารย์มาตั้งแต่เด็กทำให้มี
ประสาทสัมผัสที่ฉับไว

เท้าขาวเนียนชะงักกึก ไปเสวียผู้เริ่มมองไปทางซ้ายที่ขวาที่ตาม
สัญชาตญาณ สายตาลอดผ่านผ้าคลุมหน้าผืนบางไป เมื่อมองเห็นเงาร่าง
สีดำตรงหน้าแล้วนางก็อดตะลึงไม่ได้

นั่นเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่ง เรียกว่าคิ้วและนัยน์ตาน่ามอง
คือนั้นคมปลาดั้งศรธนู ท่าทางเยนชาเช่นน้ำแข็งไม่เข้ากับอายุของเขาเลย
สักนิด

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วร้องโอดโอย เขาพึงรำงับลำต้นของต้นดอกสาส์
ที่มีความหนาเท่าขนาดของขามข้าว มือข้างหนึ่งกุมแขนอีกข้าง เลือด
สีแดงสดซึมผ่านร่องนิ้วไหลลงบนพื้นขาว ดอกสาส์สีเลือดค่อยๆ ผลิติบาน
ดอกแล้วดอกเล่า!

เขาบาดเจ็บ... คิ้วขมวดแน่นอย่างนั้น แค่มองปราดเดียวก็รู้ว่า
ยามนี้เขาเจ็บปวดมากเพียงใด

ค่ายกลดอกสาส์แห่งนี้หาใช่สถานที่ที่ผู้ใดจะบุกเข้ามาก็ได้ ผู้ที่
บุกเข้ามาแล้วก็จะไม่มีชีวิตรอดออกไปอีก ต้องมีจุดจบเฉกเช่นเด็กหนุ่ม

ตรงหน้านี้ เขาต้องอยู่อย่างจนตรอกไร้ที่ไปอย่างนี้จนกว่าชีวิตจะค่อยๆ สูญสิ้นไปในที่สุด

เดิมทีไปเสวี่ยผู้ไม่ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่น เพียงแต่นัยน์ตามคมดุจศรธนูคู่นั้นกลับจ้องตรงมาที่กลางใจนางได้อย่างไรก็มีอาจทราบได้ ทำให้นางต้องชะงักฝีเท้าแล้วหันกลับไปมองอีกครั้งหนึ่ง

ขณะล็งแล้วว่าช่วยชีวิตเด็กหนุ่มเย็นชาผู้นี้ดีหรือไม่ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงจ้อแจกกระหายเลือดของบุรุษค่อยๆ ดังใกล้เข้ามา ท่ามกลางความอลหม่านนางได้ยินต้นเสียงพูดว่า "ท่านแปดมีบัญชาว่าต้องฆ่าเด็กหนุ่มนั้นให้ได้ รับหาตัวมันให้เจอ!"

เห็นได้อย่างชัดเจนว่าคนกลุ่มนั้นกำลังมุ่งเป้าไปที่เด็กหนุ่มตรงหน้า ทว่าเด็กหนุ่มกลับไม่พยายามหนีเลยสักนิด คาดว่าเขาคงขยับตัวไม่ได้ นัยน์ตามดุจศรธนูคู่นั้นแม้กำลังทอดมองนาง แต่เขาก็ไม่เอ่ยวาจาใด

เสียงฝีเท้าหนักเข้ามาใกล้บริเวณนี้มากขึ้นเรื่อยๆ เด็กสาวไม่ทันใคร่ครวญให้ดีก็คว้ามือของเด็กหนุ่ม เดิมคิดพาเขาไปจากเขตอันตรายนี้ แต่น่าเสียดาย สุดท้ายไปเสวี่ยผู้ก็ยังชักว่าอีกฝ่ายไปก้าวหนึ่ง รู้ตัวอีกที่ชายฉกรรจ์หลายคนก็มาปรากฏกายที่ตรงหน้านางแล้ว

"คิดหนีหรือ ไม่ง่ายตายเช่นนั้นหรอก!" ชายฉกรรจ์คนหนึ่งยกดาบเล่มเชื่องขึ้นเพื่อจะฟันเด็กหนุ่มที่กำลังบาดเจ็บจนยืนได้ไม่มั่นคง

ใบหน้าเล็กใต้ผ้าคลุมหน้าตกตะลึง ไปเสวี่ยผู้กระซอกเด็กหนุ่มหลบดาบไปได้อย่างหวุดหวิด

ชายฉกรรจ์ที่ฟันความว่างเปล่าลงไปจึงบันดาลโทสะ เขาเอ่ยว่า "แม่นางน้อย หากเจ้าไม่ยอมมีเรื่อง โปรดหลีกเลี่ยงจะดีกว่า"

ท่าทางของเขาไม่อาจทำให้ไปเสวี่ยผู้เสวี่ยขวัญ ตรงกันข้ามนางกลับ
ใจกล้าถึงขนาดติเตียนเหล่าชายฉกรรจ์ด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด "สถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่สถานที่ที่จะให้พวกเจ้ามากระทำผิดได้ตามอำเภอใจ
เจ้าทำให้ประตูแห่งพุทธะต้องแปดเปื้อนโลหิต หากแม่ชื่อวีเงินทราบเรื่อง
จะต้องไม่ปล่อยพวกเจ้าไว้นะ!"

เหล่าชายฉกรรจ์แม้เริ่มเป็นกังวล ทว่ายังคงกัดฟันเอ่ยอย่างโมโห
"ข้ารับบัญชาให้มาจับนักโทษคนสำคัญของราชสำนัก ขออภัยที่ต้องล่วงเกิน!"

ไปเสวี่ยผู้ร่อนรนตอบกลับไปว่า "ต่อให้เจ้าสังหารเขาได้ แต่ก็เดิน
ออกจากค่ายกลดอกสาลีนี้ไปไม่ได้หรอก เหตุใดจึงต้องบีบคั้นทรมานกัน
ถึงเพียงนี้ด้วย" เมื่อเห็นกลุ่มชายฉกรรจ์หวาดกลัว ไปเสวี่ยผู้จึงกล่าวต่อ
"หากเจ้ายอมจากไปในทันที ข้าจะปิดบังท่านอาจารย์แล้วให้ชิงหนีส่ง
พวกเจ้าออกไป...เป็นอย่างไร"

ชายฉกรรจ์มองเด็กหนุ่มที่บาดเจ็บสาหัสแหวบหนึ่ง เขาสองจิตสองใจ
เล็กน้อยก่อนพยักหน้า ในช่วงเวลาความเป็นความตายเช่นนี้ พวกเขา
พลันเผยธาตุแท้ออกมาโดยไม่ปิดบัง

ไปเสวี่ยผู้เรียกชิงหนีเข้ามา ชิงหนีเหลือบมองเด็กหนุ่มรูปงามที่
บาดเจ็บสาหัส เห็นชัดว่าไม่พอใจนักที่ไปเสวี่ยผู้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่จำเป็น
ลงเล็ดใจหนึ่งถึงได้นำเหล่าชายฉกรรจ์จากไป

พอชายฉกรรจ์ไปแล้ว ไปเสวี่ยผู้ถึงค่อยรู้ตัวว่าตนเองจับมือของ
เด็กหนุ่มอยู่ตลอดโดยไม่ปล่อย มือเขาไม่ได้เยือกเย็นเช่นสีหน้า แต่กลับ
อบอุ่นราวกับแสงอาทิตย์ในต้นฤดูใบไม้ผลิ

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่จับมือบุรุษ ดวงหน้าภายใต้ผ้าคลุมพลันแดง

ระเรื่อ เคราะห์ดีที่มีผ้าคลุมหน้ากันไว้จึงไม่มีใครมองเห็น เด็กสาวรีบสะบัด
ฝ่ามือเด็กหนุ่มออกกราวกับถูกเข็มตำ

แสงอาทิตย์สีทองลอดผ่านชั้นนบุปผาลงมา เกิดเป็นเงาพร้อย
สาดส่องลงบนร่างของทั้งคู่ ไปเสวี่ยผู้แอบเหลียวมองไปเห็นสีหน้าของ
เด็กหนุ่มดูอบอุ่นขึ้นเล็กน้อย อดคาพยพั้งห้ำงามประณีตกระทบใจนาง
เบาๆ ประหนึ่งเสียงระฆังในอารามที่ตั้งก้องกังวานรื่นหูทุกเช้า

"คุณชายได้รับบาดเจ็บ เดินมาทางนี้เกิด" เสียงแผ่วเบาตุสสายน้ำไหล
ของไปเสวี่ยผู้ล่อยเข้าหูเขา

ชุดแพรใหม่สีขาวราวกับหิมะขยับไหวเล็กน้อยขณะเอียงอย่างเนิบช้า
บางครั้งชายกระโปรงก็จะพัดกลีบดอกไม้บนพื้นขึ้นมาสะบัดปลิวไปทาง
ด้านหลัง นางดูตั้งเทพเขียนจตุติลงมา เด็กหนุ่มถูกภาพตรงหน้าทำให้
หัวใจที่ปิดตายมาหลายปีสั่นไหว

เงาหลังอ่อนแอันนอรชร งดงามล้ำเลิศราวมีมนตร์สะกด เด็กหนุ่ม
แทบไม่ไตรงรองลิ่งใดอีกก็ก้าวเท้าตามนางไป

ในส่วนลึกของทะเลบุปผา มองเห็นเรือนไม้สาละหลังเล็กได้รำไร
ชายคาเป็นสีขาวโพลนทั้งแถบ มองจากที่ไกลเหมือนอยู่ในฤดูเหมันต์ที่มี
หิมะปกคลุมไปทั่ว

สายลมเบาบางพัดโชย กลีบดอกไม้เหนือหลังคาโปรยปรายหล่นลง
บนร่างของทั้งคู่ เพราะอยู่ในอาราม จนผมขของไปเสวี่ยผู้จึงเกลี้ยเกลดา
หมดจด ยามนี้บนสิริระษแม้จะมีดอกสาลีติดอยู่หลายกลีบ กลับดูงดงาม
เสวี่ยยิ่งกว่าปิ่นทองระย้าของหญิงสกุลสูงศักดิ์มากนัก

มือเรียวงามปานหยกเนียนลุ่มเรือนผม กลีบดอกไม้อัฒยแผ่ลื้ออบิน

จากไปในพริบตา เด็กหนุ่มแทบยื่นมือไปหยุดยั้งไว้แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

ไปเสวี่ยฝูไฉ่ในกายหยาบยาทาแผลและผ้าสะอาดขึ้นมา ขยับมาตรงหน้าเด็กหนุ่ม นางล้งเลเด็กน้อยก่อนยิ้มอย่างเก๋อกิน "ข้าไม่เคยมีความเกี่ยวข้องกับคุณชาย วันหน้าคงไม่มีโอกาสพบกันอีก เรื่องวันนี้ก็ถือว่าเป็นเพียงม่านเมฆที่ผ่านตา เราสองจะไม่ระลึกถึงอีก"

แววตาลึกลับของเด็กหนุ่มฉายประกายยิ้มมีเลศนัย เป็นครั้งแรกที่ได้พบเด็กสาวที่ไม่เพียงเสแสร้งกับตัวเองเท่านั้น ทั้งยังหลอกผู้อื่นมาเพียงนี้ ทั้งที่เห็นว่าดวงตานางมีแววเงินอายฉายชัดแท้ๆ คงเป็นครั้งแรกที่ได้ใกล้ชิดบุรุษ

เด็กหนุ่มเกิดความรู้สึกประหลาดในใจ ออกไปทางซาบซึ่งอยู่มาก เขาหลับตาลงเล็กน้อย รับรู้ถึงมือเด็กหนุ่มเคลื่อนไปตามบาดแผลเขาอย่างแผ่วเบา สัมผัสจากนางทำให้ความเจ็บปวดถึงชั่วหัวใจค่อยๆ บรรเทาลง ไม่น้อย

ไปเสวี่ยฝูช่วยเขาพันแผลเสร็จก็ลุกขึ้น เอ่ยเตือนด้วยความหวังดี "อีกสองชั่วยามท่านอาจารย์จะมาพักผ่อนยังที่แห่งนี้ หากพบคุณชายเข้า ท่านอาจารย์ต้องถามคำถามมากมายแน่ ขอให้คุณชายรีบกลับไปโดยเร็วเถิด"

"ขอบคุณแม่นางที่ช่วยชีวิต" เด็กหนุ่มพูดเป็นประโยคแรกตั้งแต่พบหน้ากัน แววตาลึกลับซึ่งแน่วแน่จับจ้องใบหน้าไปเสวี่ยฝู

สายลมเอื่อยพัดผ่านคล้ายเห็นคล้ายไม่เห็นใบหน้าที่อยู่ใต้ผ้าคลุม ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบเขาก็ไม่เห็นโฉมหน้าของนาง เด็กหนุ่มพลันสงสัยว่ารูปโฉมใต้ผ้าคลุมหน้าสีขาวนี้จะงดงามหรืออัปลักษณ์เพียงใด

ไปเสวี่ยผู้เพียงยิ้มบาง ก่อนจะคลีกระดาศพร้อมกับวางหมึกลงบนโต๊ะเล็ก มือซ้ายถือพู่กันขีดวาดบนกระดาศสีขาวอย่างชำนาญ ยามที่เงยหน้านางจึงเห็นเด็กหนุ่มกำลังมองมาอย่างตะลึงสงสัย

ผู้เขียนอักษรด้วยมือซ้ายมักทำให้คนแปลกใจเสมอ นางคุ่นชินกับสายตาแบบนี้แต่แรกแล้ว

เด็กหนุ่มทั้งตกตะลึงและสงสัย คิดไม่ถึงว่าสตรีอ่อนช้อยปานนี้จะถนัดซ้าย เขารีบเก็บสีหน้าประหลาดใจ มองนางขีดวาดแต่งแต้มอย่างชำนาญก่อนจะนำกระดาศไปตากแดด

"นี่เป็นภาพเส้นทางออกจากค่ายกลดอกสาลี คุณชายเพียงเดินไปตามทางนี้เป็นใช้ได้" ไปเสวี่ยผู้กล่าวจบก็หันไปหาเขาที่อยู่ด้านหลัง ขณะหมุนตัวไปนั้นสายตาก็ประสานกับดวงตาดำสนิทพอดี

เด็กหนุ่มหยิบกิ่งดอกสาลีสวยสดงามหยาดเยิ้มมาไว้ในมือนานเท่าใดแล้วที่สุดจะรู้ หลายดอกเมื่อรวมเข้าเป็นช่อแล้วช่างงดงามยิ่งนัก

ไม่รอให้นางมีอากาศตอบสนองใด เด็กหนุ่มก็ยกมือขึ้นทัดดอกสาลีกับผมสีดำลับข้างหูนางพลางยิ้มอย่างพึงใจ พูดขึ้นเป็นประโยคที่สองว่า "ประดับไว้เช่นนี้แล้วงามมาก"

สีหน้าเด็กหนุ่มอบอุ่นขึ้นทีละนิด เทียบกับตอนที่อยู่ใต้ต้นดอกสาลีกับนางแล้ว ความโอหังก็นับว่าลดน้อยลงไปมาก รอยยิ้มบางของเขาทำให้ทะเลบุปผาแถบนี้ดูอวยลงไปไม่น้อย

ไปเสวี่ยผู้หน้าแดงกำในทันที นางหลุบตาลงเบือนหน้าไป ทว่ากลับได้กลิ่นหอมของดอกสาลีที่จอนผมอย่างแจ่มชัด

"ชีวิตวิตรของข้าไม่อาจลบเลือนบุญคุณนี้ ไม่ได้ผ่านไปยังายตาย

ตั้งมานเมฆผ่านตาที่แม่น้ำงว่าไว้ โปรดให้ออกาสข้าทดแทนบุญคุณสักครั้ง ตามข้ากลับหนึ่งเจิงด้วยกันเถอะ ข้าจะใช้เวลาทั้งชีวิตตอบแทนบุญคุณของแม่นาง"

หากไม่กล่าวคำนี้ก็แล้วไป แต่เมื่อพูดขึ้นมาถ้อยคำนั้นก็กลับนำตกตะลึงไปเสียผู้หนึ่งงั้น คิดไม่ถึงว่าเขาจะพูดเรื่องสำคัญราวกับเป็นเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ ทั้งที่มีวาสนาพบหน้าเพียงชั่วเวลาสั้นๆ แค่นี้เดียว เขาก็สัญญาว่าจะดูแลนางทั้งชีวิตโดยไม่คิดไต่รอตรงให้ถึงถ้วนเช่นนี้แล้ว

ทันใดนั้นไปเสียผู้ก็ถูกคิดถึงประโยคที่อาจารย์มักเอ่ยที่ว่า 'คำสัญญาของบุรุษมีมาก ค่อยๆ สร้างเป็นเรือนพำนักอันกว้างเปล่าหนาวเหน็บก่อนจะบีบให้เจ้าต้องคุ่นชินกับชีวิตเศร้าโศกที่อ้างว้างโดดเดี่ยว'

นางไม่รู้ว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าจะไร้หัวใจเลือดเย็นอย่างนั้นหรือไม่ แต่นางเข้าใจดีว่าไม่ควรตกลงปลงใจส่งเดชกับบุรุษที่เพิ่งพบหน้ากันเพียงครั้งเดียว

ความรู้สึกในใจของเด็กสาวไม่ควรอ่อนไหว หลังจากตั้งสติเพื่อสะกดอารมณ์แล้ว ในใจของนางก็ค่อยๆ สงบลงจนไม่เกิดระลอกคลื่นใดอีก นางยิ้มยิ้มบาง สายตวงหน้างามเล็กน้อย "ขอบคุณคุณชายที่กรุณาเข้ามาอาศัยที่อารามเมี้ยวเพิงอยู่เฝ้าโคมด้า* ตั้งแต่อายุหกปี ไม่เคยใคร่ครวญเรื่องรักใคร่ทางโลกมาก่อน วันข้างหน้าก็คงไม่เช่นกัน"

น้ำเสียงของนางน่าหลงใหลดังเช่นที่ผ่านมา อาจเป็นเพราะอาศัยใต้ต้นดอกสาหลีมานาน ทั้งร่างจึงแผ่กลิ่นอายอ่อนโยนงดงามราวดอกสาหลี

"ขอเวลาเพียงปีเดียว ข้าจะมอบครอบครัวที่อบอุ่นและแสนสุขให้"

* โคมด้า เป็นโคมไฟที่ใช้ในวัดและอารามที่ เฝ้าโคมด้าจึงกลายเป็นคำเปรียบเปรยถึงการปลุกวิเวก ตัดขาดจากกิเลสตัณหา

เจ้าได้อย่างแน่นอน" เด็กหนุ่มร้อนใจ ไม่คิดสนใจธรรมเนียมมารยาท
โบหน้าอ่อนวัยยังคงมุ่งมั่นหาใจเปรียบ

ไปเสวียฝูเพียงนั่งมองเขา คำสัญญาของเขาช่างล่อใจคนโดยแท้
เพียงแต่...

ชายกระโปรงปลิวไสว เรือนผมดูจะสั้นใหม่ระผ่านโบหน้าเขาเบาๆ
ทำยที่สุดสตรีปานภาพวาดนี้ก็ทิ้งเพียงเงาหลังให้เขา เยื้องย่างเนิบช้าทว่า
กลับเด็ดขาดแน่นแนจากไป

ชุดกระโปรงสีขาวหิมะเดินลัดเลาะท่ามกลางดินแดนสีขาวโพลน
ไกลออกไปเขามองเห็นมือเรียวยาวของนางเฉียดผ่านจอผม กิ่งดอกสาลีที่
เขาตัดดูให้ด้วยตนเองถูกนางทอดทิ้งไว้เพียงด้านหลัง สลายกลายเป็นแค่
กลีบดอกไม้บนพื้น

เงาร่างของนางประหนึ่งโคมระยาศราญที่เฉิดฉายอยู่ในความเยียบสงบ
ประทับลงในแนวตาของเขาจากที่ไกล ทำให้คิดถึงคำกล่าวที่ว่า 'กลางป่า
เขาอันห่างไกล โคมระยาศราญเรือนกายเยียบเยียบ'

เมืองหนึ่งเจิง เมืองหลวงแห่งแคว้นอวี่นเยวี่ เป็นเมืองที่สตรีทุกคน
ล้วนใฝ่ฝันที่จะได้ก้าวเข้าไป ส่วนนางนั้นกลับเห็นเป็นแค่ฝุ่นไร้ค่า

นี่เป็นเพียงบทเพลงคันเวลาสั้นๆ บทหนึ่ง เขาคงจดจำนางไม่ได้
ส่วนนางกลับแอบสลักเขาไว้ในก้นบึ้งหัวใจ

นางคือไปเสวียฝู ปีนี้อายุสิบสี่ บิริสุทธิไร้เดียงสา แม้ฉลาดเฉลียวทว่า
เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

เขาคือองค์ชายเจ็ดอื้ออ่อง ปีนี้อายุสิบเจ็ด ฉลาดเฉลียวปราดเปรื่อง

จึงมักจะดึงดูดเคราะห์ร้ายถูกคนไล่ล่าสังหาร

ปีนี้ในเมืองหลวงเกิดการต่อสู้ห้าห้าหน้าองเลือด เพียงเพื่อจะได้มาซึ่ง
บัลลังก์สูงส่งล้ำค่า อี้อองจึงกลายร่างเป็นมารคั่งอำนาจมืดผู้ไร้หัวใจ
หลังจากการเช่นฆ่าอย่างโหดเหี้ยมแล้ว สุดท้ายเขาก็ได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิ
เยวี่ยเยี่ยผู้นั่งบนบัลลังก์สูงสุด

2

สามปีต่อมา

วสันตฤดูที่ดอกสาลีบ้านสะพรั่งเวียนมาอีกครั้ง ดอกสาลีได้เริ่มต้น
ประหนึ่งหิมะลอยล่อง ดอกสาลีสีขาวปกคลุมไปทั่วบริเวณเช่นฤดูใบไม้ผลิ
ของทุกปี กำจายกลิ่นหอมอ่อนละมุนเข้ายวนออกมา

ที่นี้ไม่มีสิ่งใดแปรเปลี่ยน กระทั่งชุดแพรไหมบนร่างของหญิงสาวก็
ยังเป็นสีขาวดังเดิม นางก้มๆ เงยๆ อยู่ท่ามกลางทะเลบุปผาอันไร้ที่สิ้นสุด
นี้เสมือนเทพเซียนที่จุติลงมา

นางคือไปเสวยผู้ที่ถูกส่งตัวมาเฝ้าดูแลค่ายกลดอกสาลีแห่งนี้
เป็นบุตรสาวของอัครเสนาบดีไปแห่งหนึ่งเชิง

ชีวิตที่สงบเรียบง่ายตั้งแต่น้ำของนางเคยถูกเด็กหนุ่มผู้หนึ่งบุกเข้ามา
สร้างความตกใจจนเกิดระลอกคลื่นจางๆ ในใจ หลังเด็กหนุ่มจากไปแล้ว
วันเวลาท่ามกลางดอกสาลีผลิบานนี้ก็จะมีบางครั้งที่นางหวนนึกถึงบทเพลง

คืนเวลาช่วงสั้นๆ เมื่อครานั้น หัวใจคล้ายถูกเข็มทิ่มแทง ไร้บาดแผลทว่า กลับเจ็บปวดอยู่ลึกๆ

นางเป็นเพียงคนธรรมดา ย่อมไม่กล้าคาดหวังว่าเด็กหนุ่มผู้นั้นจะกลับมาตามหา เพียงแต่นางยังคงจดจำใบหน้ามุ่มมันของเขายามที่หันกายจากไปและถ้อยคำแน่วแน่ของเขาในตอนนั้น เขาบอกว่า...หนึ่งปีให้เวลาเขาหนึ่งปี

พริบตาเดียวก็ผ่านไปแล้วสามปี ดอกสาหลิ่ยังคงงดงามดังเดิม เพียงแต่รูปโฉมสง่างามเย็นชาในความทรงจำและรอยยิ้มบางเบาของเด็กหนุ่มที่ทำให้ทะเลอุปผาจิตจางกลับไม่เคยปรากฏขึ้นตรงหน้านางอีก

บางทีคงเป็นจริงตามคำพูดอาจารย์ คำสัญญาของบุรุษนั้นไม่ควรเชื่อและไม่ควรฟัง

ไปเสวี่ยผู้ไม่เคยเศร้าโศกเรื่องที่เด็กหนุ่มไม่กลับมา นางแค่รู้สึกสะท้านใจอยู่บ้างเท่านั้น นางพลันนึกถึงมารดาของตนเองที่ทนเฝ้าเรือนที่ห่างไกลอันอ้างว้างเงียบเหงาในจวนอัครเสนาบดีวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

ในขณะที่จุ่มดิ่ง จู่ๆ ที่ด้านหลังก็เกิดลมพัด โอบม้วนกลืนหอมอ่อนละมุนของดอกสาหลิ่เข้ามาจางๆ จากนั้นเงาร่างสีม่วงก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า ซิงหลี่พลางเอ่ยอย่างร้อนใจ "คุณหนู แยกแล้วเจ้าคะ"

ไปเสวี่ยผู้ใจหาย ถามขึ้นตามความนึกคิดในจิตใจ "มีเรื่องใด" เพียงมองเห็นหน้าของซิงหลี่ก็ทราบว่าจะต้องเกิดเรื่องขึ้นแน่ ในใจนางตั้งเคียดไปตามสีหน้าของสาวใช้อย่างห้ามไม่อยู่ นัยน์ตาดำกระจ่างฉายแววกังวล

ซิงหลี่กลืนน้ำลาย ลูบไผ่ผมที่มุ่มหน้าผากพลางเอ่ยอย่างร้อนร่น

"เกิดเรื่องกับคุณหนูใหญ่แล้วเจ้าคะ! ได้ยินว่านายท่านบังคับนางเข้าวัง เพื่อคัดเลือกสาวงาม* ด้วยความเสียใจจึงทำลายโฉมหน้าตัวเอง น่าสลดใจ ยิ่งนัก"

ไปเสวี่ยผู้สะดุ้งเฮือก นางจ้องชิงหลี่ที่ร้อนใจอย่างตกตะลึงเช่นกัน อึ้งันครู่หนึ่งถึงได้สติ ก่อนจะหมุนตัวออกวิ่งเข้าสู่ทะเลบุปผาทันที ทั้งทำย ประโยคเดียวโดยไม่ลังเล "ข้าจะกลับบ้าน!"

"เอ?...คุณหนู ท่านรอช้าก่อนสิ!" ชิงหลี่วิ่งไล่ตามอยู่ด้านหลัง ทั้งสอง ติดตามแม่เชื้อวีเจินมานานถึงสิบเอ็ดปี ร่ำเรียนวรยุทธ์จนสำเร็จ แม้บอก ไม่ได้ว่าล้ำเลิศที่สุดแต่ก็นับว่ามีฝีมือพอตัว ยามนี้คนหนึ่งนำคนหนึ่งตาม หลังอยู่กลางทะเลบุปผาย่อมปั่นป่วนตั้งพายุหมุน กลีบดอกสาลีราวกับ ปีกผีเสื้อโบยบินลอยฟุ้งก่อนจะร่วงโปรยปราย

ข้างหูแว่วเสียงลมหวีดหวิว ไปเสวี่ยผู้สนใจเพียงมุ่งไปข้างหน้า ดอกไม้หลายกลีบร่วงระโบหน้าเล็กทำให้ดวงตาพร่าเลือน แต่นางกลับ ไม่มีเวลามาสงใจ นางคิดเพียงแต่จะกลับบ้านให้เร็วที่สุด

ไปอีหนึ่งเป็นบุตรสาวคนโตสกุลไปที่เกิดจากสูญยินใหญ่ นิสัย นุ่มนวลอ่อนโยน ดูแลไปเสวี่ยผู้ดีอย่างมากตั้งแต่นางยังเล็ก ทั้งยังเป็น คนเดียวในสกุลนอกจากมารดาแท้ๆ ที่ดีต่อนาง พี่น้องมีความสัมพันธ์ดี ยิ่งมาตลอด วันนี้ได้ยินว่าเกิดเรื่องกับไปอีหนึ่งขึ้น ไปเสวี่ยผู้จึงเป็นกังวล จนอยากกลับไปเยี่ยมอีกฝ่ายในทันที

ไปอีหนึ่งกับเซียงเทียนฉีที่มาจากครอบครัวพ่อค้าต่างก็เป็น เพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่ยังเล็ก บัดนี้บิดาให้ไปอีหนึ่งเข้าวังเพื่อคัดเลือก

* การคัดเลือกสาวงาม (ซีวหนี่ว) เป็นการคัดเลือกบุตรสาวจากตระกูลชั้นสูงเข้าไปเป็นนางในในวังหลวง จัดขึ้นทุกๆ สามปี

สาวงาม ไปอีหนึ่งยอมไม่ยินยอมอย่างแน่นอน เพียงแต่วิธีการทำลายใจม
เช่นนี้ออกจะรุนแรงเกินไปหรือไม่ รูปโฉมพริ้งเพริศประหนึ่งบุปผาปาน
หยกเนี่ยวันนี้กลับต้องสูญสิ้น แล้ววันข้างหน้าจะพบปะผู้คนอย่างไร

ไปเสวี่ยฝูไม่ทันได้บอกลาแม่ชิววีเจินก็กระโดดขึ้นม้าขาวที่ผูกไว้
ข้างต้นดอกสาลี มุ่งไปยังเมืองหนึ่งเฉิงพร้อมชิงหลี่ แม้จะใช้ทางลัดแต่
ระยะทางจากเมืองเฉิงไปถึงเมืองหนึ่งเฉิงก็ยังห่างกันถึงสองร้อยหลี่*
ระหว่างทางก็เป็นเขาสูงชันที่เดินทางได้ไม่สะดวก โชคดีที่ไปเสวี่ยฝูกับ
ชิงหลี่รำเรียนวรยุทธ์มา พวกนางจึงทนต่อเส้นทางอันยาวไกลและยาก
ลำบากนี้ได้

กว่าจะบากบั่นมาถึงจวนสกุลไปอาทิตย์ก็ตกดินแล้ว ครั้งสุดท้าย
ที่กลับมาคือช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นทั้งสองข้างของ
จวนสกุลไปเพิ่งปลูกดอกอวี่หลัน** ทว่าเวลานี้ดอกอวี่หลันกลับเจริญ
งอกงามจนออกดอกสีขาวมากมายแล้ว

กลิ่นหอมเข้มข้นของดอกอวี่หลันพุ่งปะทะจมูก ไปเสวี่ยฝูที่คุ้นชิน
กับกลิ่นหอมอ่อนของดอกสาลีย่อมรับกลิ่นฉุนแรงของดอกอวี่หลันนี้ไม่ไหว

เสากลมสีแดงเป็นมัน เหนือประตูใหญ่โตโอ้อ่ามีอักษร 'จวนสกุลไป'
ฉวัดเฉวียนห้าหาญดั่งมังกรเหินหงส์ระบำเปล่งประกายสีทองแวววาว
ภายใต้แสงอาทิตย์อัสดง เป็นที่ประจักษ์ถึงฐานะอันทรงอำนาจของ
จวนสกุลไปในเมืองหนึ่งเฉิงนี้ ทำให้ผู้คนที่มองเห็นเป็นต้องหวั่นเกรง

เมื่อยืนอยู่หน้าจวนใหญ่โตที่แปลกหน้าทว่าคุ้นเคยแห่งนี้แล้ว
ไปเสวี่ยฝูก็ใจลอยไปชั่วขณะ ที่นี่คือบ้านของนาง ทว่าเวลานี้กลับไม่รู้สึกลับ

* หลี่ (หลี่) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อี้น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** ดอกอวี่หลัน หมายถึงดอกแมกโนเลีย

เหมือนว่ากำลังกลับบ้านเลยสักนิด

เมื่อเข้าไปในจวน ไปเสวี่ยฝูก็วิ่งตรงไปยังห้องของไป๋อิ๋นหนึ่งด้วยความร้อนใจ แต่ขณะที่ก้าวเข้าไปในเรือนก็ต้องตกใจกับบรรยากาศ 'วุ่นวาย' ด้านในนี้ อัครเสนาบดีไป๋ยิ่นมือโพล่หลังด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ใต้ต้นท้อซึ่งแตกกิ่งก้านงอกงาม มีไป๋ฮูหยินยืนชับน้ำตาอยู่ด้านข้าง ปากพิมพ์ไม่หยุด "เป็นความผิดของข้าเองที่ไม่สั่งสอนลูกเนรคุณผู้นี้ให้ดี"

อัครเสนาบดีไป๋แค้นเสียงเฮอะ เบี่ยงกายไปด้วยโทสะ แล้วสายตาศึกซึ้งก็ปราดลงบนร่างของไป๋เสวี่ยฝูพอดี ก่อนจะมุดประกายแปลกใจ บางๆ คิดไม่ถึงว่าจะได้เห็นบุตรสาวคนที่สองในตอนนี้อยู่ไป๋เสวี่ยฝูจึงลอยอยู่ชั่วอึดใจแล้วคารวะเขา "เสวี่ยฝูคารวะท่านพ่อ คารวะฮูหยินใหญ่"

"เจ้ากลับมาด้วยเหตุอันใด เห็นว่าในจวนนี้ยังมีเรื่องอับมงคลไม่พอหรือ!" ฮูหยินใหญ่ดวงตาแข็งกร้าว ก่อนก้าวขึ้นมาถลึงตาใส่นาง

ไป๋เสวี่ยฝูไม่มีแกใจต่อปากต่อคำกับนาง เพียงเงยหน้าขึ้นมองบิดาอย่างแน่วแน่และขอร้องว่า "ท่านพ่อ ขอข้าพบพี่หญิงสักครั้งได้หรือไม่เจ้าคะ"

"อยากพบก็พบ อย่างไรเสียตั้งแต่พຽ່ງนี้ไปนางก็ไม่ใช่บุตรสาวข้าอีก" อัครเสนาบดีไป๋ลูบเสื่อพลางแค้นเสียงหนัก สีหน้าเย็นชาและเด็ดขาด

ในเรือนพำนักอันเงียบสงัดมีเพียงเสียงสะอื้นไห้ไม่หยุดของฮูหยินใหญ่

เหล่าอนุภรรยา มองเหตุการณ์เบื้องหน้าด้วยแววตาเฉยเมย คล้ายว่ามีนายอินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น ในขณะที่คุณหนูสามสกุลไป๋ที่มีนามว่าไป๋อวี้จี้กลับกล่าวเอาใจว่า "ท่านพ่อ แม้พี่หญิงจะเสียโฉมไปแล้วทว่าสกุลไป๋เราหาได้ไร้บุตรสาวไม่ ไยต้องโมโหถึงเพียงนี้"

อัครเสนาบดีไป๋เลิกคิ้ว สายตาคมปลาบชำเลื่องมองไป๋เสวี่ยฝู

แวตาคาลัยกำลังตัดสินใจอะไรอยู่เงิบๆ ทว่าถูกมองมาเพียงแค่แวบเดียว ก็ทำให้ไปเสวี่ยผู่หวาดกลัวจนต้องรีบลุกขึ้นเดินเข้าห้องหมายหลบเลี้ยง สายตาที่กำลังคิดแผนการนี้

หากท่านพ่อบังคับให้ไปแทนพี่หญิง ซ้าย่อมมีอาจคัดค้านได้ แต่สกุลไปมีบุตรสาวตั้งมากมาย แต่ละคนล้วนพร้อมเพรารวบอุปมา ท่านพ่อ คงไม่เลือกซ้ำกรรม...ไปเสวี่ยผู่ลอบซบคิด

เมื่อเข้ามาในห้องของไปอีหนึ่ง ไปเสวี่ยผู่เห็นเพียงสาวใช้คนหนึ่ง กำลังรำให้ผ้าอยู่ข้างเตียง กลิ่นไอสดตลบอบอวลรอบทิศ หึ่งหนาวเหน็บ อ่างวัง ทั้งโคกเศร้ายตรอมตรม

สาวใช้ได้ยินเสียงฝีเท้าจึงเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นไปเสวี่ยผู่ก็ตกตะลึง เหมือนกับทุกคนในจวนตอนเห็นนางครั้งแรก จากนั้นจึงทำความเคารพ นางอย่างดีใจ กล่าวด้วยความหวังที่เปี่ยมล้น "คุณหนูรองกลับมาพอดี รับห้ามคุณหนูใหญ่เถิดเจ้าคะ คุณหนูใหญ่เสียโฉมไปแล้วจะเสียร่างกายไปอีกไม่ได้นะเจ้าคะ"

ไปเสวี่ยผู่ฟังวาจาสาวใช้แล้วมองไปยังชามยาเย็นสี่ตบนิ้ว หัวใจ พลันเจ็บแปลบ นางแหวกม่านลายวิหคเคียงคู่ออก ด้านในไปอีหนึ่งกำลัง หลับตานอนหันหลังให้นาง ร่างกายผ่ายผอมดูบอบบางจนน่าสงสาร

"พี่หญิง..." ไปเสวี่ยผู่ร้องเรียกกับแผ่นหลังของไปอีหนึ่งเสียงค่อย มือเล็กเอื้อมไปจับผ้าคลุมหน้า

ไปอีหนึ่งประหนึ่งถูกเข็มทิ่มแทง บัดมือไปเสวี่ยผู่ออกแล้วกุมผ้าคลุมหน้าแน่น แทะบจะเอ่ยด้วยเสียงวิงวอนร้องขอ "อย่าดู อย่า..."

"เหตุใดพี่หญิงถึงโง่งมเพียงนี้" ไปเสวี่ยผู่เอ่ยตำหนิอย่างเจ็บปวดใจ

นางยังจดจำพี่สาวแสนดีที่มักแยมยืมให้ตนเองอย่างอบอุ่นได้ รอยยิ้มงาม
ลุ่มเมืองปานนั้น...ตอนนี้...รอยยิ้มนั้นไม่มีอีกต่อไปแล้ว แล้วจะไม่ให้นาง
ปวดใจได้อย่างไรกัน

"หากไม่ได้ครองคู่กับเทียนฉินแก่เฒ่า ข้าขอยอมตาย" ไปอีหนึ่ง
ค่อยๆ หันร่างมา นัยน์ตาสีเข้มได้ผ้าคลุมหน้าเยือกเย็นเด็ดเดี่ยว นี่คือการ
ยึดมั่นถือมั่นต่อความรักของนาง เมื่อความรักที่ถนอมดูแลมานานหลายปี
ถูกทำลายลง มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นที่นางจะพิสูจน์ว่าตนเองซื่อสัตย์ต่อความรัก
แม้จะดูโง่งมแต่ก็ถือว่าคุ้มค่า

ไปเสวี่ยผู้ไม่อาจเข้าใจ คงเพราะนางต้องอยู่เฝ้าโคมดำทุกคำคืน
ทำให้รู้จักความรักทางโลกน้อยเกินไป กระนั้นนางก็สัมผัสได้ถึงความเจ็บปวด
ของพี่สาว ความเจ็บปวดนั้นต้องทิ่มแทงบีบคั้นหัวใจยิ่งเป็นแน่!

นางไม่รู้ว่าตนเองยังพูดอะไรได้อีก บางทีไม่ว่าอะไรก็ไร้ประโยชน์
ทั้งนั้น เมื่อคนผู้หนึ่งหัวใจสลาย ทั้งร่างกายคงคล้ายถูกควั่นออกไปจน
ว่างเปล่า ทั่วๆ ที่เห็นอยู่ว่างเปล่า แต่ความจริงกลับไม่สามารถใส่สิ่งใด
เข้าไปได้แล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)